

SANTAMÒNICA

IF Barcelona

FIGURES DEL DESDOBLAMENT

Titelles, Màquines i Fils

08.10.2015 – 10.01.2016

>Introducció IF Barcelona. Titelles, Màquines i Fils.....	3-6
>Exposició "Figures del Desdoblament "a l' Arts Santa Mònica.....	7-24
Àmbits	
<i>Les set portes de l'alteritat.....</i>	11-13
<i>El rebost del titella.....</i>	13-17
<i>La fàbrica i els artistes.....</i>	18
>Activitats relacionades	19-24
- <i>Exposició "El personatge" Infinit de Jaume Anglès: Arts Santa Mònica.....</i>	19-21
- <i>Residències Artístiques a l'Arts Santa Mònica</i>	
<i>El solar de l'estraperlo.....</i>	22
<i>David Espinosa.....</i>	23
<i>Miguel Ángel Llonovoy.....</i>	24
- <i>Simposi: Institut del Teatre</i>	25
- <i>Exposició fotogràfica "Capturar l'alè": Institut del Teatre.....</i>	26-27
- <i>Espectacle Mobilus d' Addaura Dansa: Institut del Teatre.....</i>	27
- <i>V Jornada Internacional Educació I Titelles: Institut del teatre.....</i>	28
- <i>Programació d'Autor: Arts Santa Mònica, TNC, Fundació Miró, Sala Fènix, Antic Teatre, La Rambla (Mercat de les Flors)</i>	29-34
- <i>Programació familiar: Arts Santa Mònica</i>	35-37
Crèdits.....	38
Xarxes	39
Contacte	40

IF Barcelona

Titelles, Màquines i Fils

08.10.2015 – 10.01.2016

El Festival IF neix amb la voluntat de posar el teatre de titelles, visual i d'objectes en la centralitat cultural que avui en dia ocupa arreu del món. Entenem teatre de titelles com una forma escènica àmplia que abasta des de les formes més tradicionals del teatre d'ombres i de figures fins a les propostes més avançades tant en el terreny estètic com en el tecnològic. Així mateix, l'arc que forma part d'aquesta manifestació escènica ajunta les d'obres destinades al públic familiar amb les creacions d'avantguarda de grans escenaris o per a pocs espectadors.

Tot aquest univers té, a l'actualitat, un rol artístic, social i patrimonial d'una gran rellevància. És per això que, en la seva primera edició, l'IF ofereix com a esdeveniment principal una exposició de gran abast al Centre d'Arts Santa Mònica, titulada *Figures del desdoblament - Titelles, Màquines i Fils*, que estarà flanquejada per una programació d'espectacles escolars i familiars i una d'espectacles d'autor. Al mateix temps, en l'àmbit de la recerca i el pensament, s'ha editat un llibre amb el mateix títol de l'exposició i, en col·laboració amb l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, s'organitza un simposi amb el títol *Teatre de titelles: desdoblament i alteritat*, juntament amb una *Jornada Internacional d'Educació i Titelles*.

Així doncs, durant més de tres mesos (octubre 2015 – gener 2016), l'emblemàtic espai Arts Santa Mònica serà seu del Festival IF Barcelona per promocionar, donar visibilitat i projecció local i internacional al sector català del teatre visual, mecànic, d'objectes i de titelles.

La proposta neix de constatar l'increïble desenvolupament que han tingut a Catalunya les noves tecnologies en robòtica, en il·luminació i en logística mecànica aplicada a l'escena, més l'actual tendència de les grans produccions teatrals i operístiques a recórrer al teatre visual, a la reproducció mecànica dels moviments, al teatre d'objectes, a l'ús de la robòtica, de les grans figures animades i de la intel·ligència artificial. Igualment, el teatre de titelles i ombres, que històricament ha tingut sempre un paper rellevant a Catalunya, torna en l'actualitat a tenir una importància creixent, tant a nivell local com internacionalment. Tot aquest desenvolupament és la causa de que avui el teatre visual, de titelles i dels objectes s'hagi situat al centre de l'escena i del pensament contemporani.

Per altra banda, cada dia es constata com els festivals de titelles d'arreu del món obren les seves programacions a les noves formes contemporànies d'entendre el teatre de la imatge i de l'animació. El Teatre d'Objectes s'ha convertit en una especialitat molt conreada, no només pels titellaires sinó per tota la gent de teatre. Incorporar l'objecte i la imatge a la visualitat teatral s'ha convertit en una necessitat i gairebé en una moda, de la mateixa manera que ho ha estat i ho segueix sent l'ús dels mitjans audiovisuals que desdoblen la realitat.

Tot això confirma que el sector del teatre visual, d'objectes, de titelles i d'altres formes animades a Catalunya constitueix una de les àrees més importants pel que fa a creativitat i projecció internacional. Tot i així, no existeix el merescut reconeixement explícit d'aquesta riquesa cultural pròpia, cosa que no beneficia ni als creadors ni a les marques de Barcelona i Catalunya respecte a la seva creativitat en aquest important sector. El projecte IF Barcelona vol omplir aquest buit establint unes línies mestres en una direcció estratègica de país,

encaminades a potenciar la creativitat del sector, consolidar les seves bases actuals i projectar-les internacionalment.

IF Barcelona busca plantejar les següents preguntes: i si la ciutat i tot allò que ens envolta fos també una altra cosa? Què hi ha darrera les formes i les aparences de la nostra percepció? Què signifiquen els nous paradigmes de la complexitat i de les identitats múltiples, i com es manifesten en els dominis de la representació i de la figuració escènica? Com encarem la diferència i com l'integrem? Com projectem les nostres mancances i misèries en l'altre? Interrogants molt genèrics, que totes les arts contemporànies comparteixen d'alguna manera però que troben en el teatre de figures, ombres, titelles i objectes, un dels camps més idonis de resposta i d'expressió.

L'IF Barcelona es configura en tres grans apartats:

A. EXPOSICIÓ 'FIGURES DEL DESDOBLAMENT'

Una exposició lúdica, genèrica i transversal dels exponents més representatius, dinàmics i innovadors del sector, a Arts Santa Mònica, amb el nom de *Figures del desdoblament*. L'exposició tindrà tres apartats: **Les set portes de l'alteritat** (1ra. planta), **el Rebot del titella** (2ona planta) i **la Fàbrica i els Artistes** (també a la 2ona planta)

B. PROGRAMACIÓ

Una doble **programació** amb representacions dirigides a:

- públic escolar i familiar, amb quatre espectacles distribuïts durant els tres mesos
- públic adult o Festival d'Autor, amb alguns espectacles internacionals concentrats el mes de novembre

C. RECERCA I PENSAMENT

Per satisfer aquest apartat, l'IF Barcelona presenta:

- un **SIMPOSI** dedicat al tema de '**Titelles: Desdoblament i Alteritat**' i una **Jornada Internacional d'Educació i Titelles** sobre el tema: 'Els titelles: un alter ego que gestiona les emocions', que es realitzaran a l'Institut del Teatre (dies 22, 23 i 24 d'octubre).
- **publicació del llibre catàleg 'Figures del Desdoblament'**, editat per Comanegra i la Diputació de Barcelona

La duració de l'exposició a l'Arts Santa Mònica, amb el seu programa específic d'activitats, és del 8 d'octubre del 2015 fins el 10 de gener de 2016.

A qui va dirigit

L'IF busca satisfer a un públic molt ampli i transversal.

- **públic adult i jove de Barcelona** interessat en els nous llenguatges escènics de la figuració i en els temes de l'alteritat
- **públic familiar**: espectacles locals de qualitat durant quatre setmanes al llarg dels tres mesos
- **públic escolar**: representacions a la Plaça (2ona planta) de l'Arts Santa Mònica
- **turistes**: L'IF Barcelona no defuig la realitat turística de la nostra ciutat sinó que dóna la benvinguda a tots aquells que vulguin endinsar-se en els misteris de l'alteritat i de les figures del desdoblament.

Espais principals

>Arts Santa Mònica

Concentrarà el gruix de la programació (espectacles familiars, escolars i per a públic adult) i acollirà l'exposició *Figures del desdoblament* i les residències artístiques de Jomi Oligor, Xavi Bobés i Shaday Larios, David Espinosa i Miquel Àngel Llonovoy.

>Institut del Teatre

Concentrarà els aspectes pedagògics i de pensament, amb el Simposi "Teatre de titelles: desdoblament i alteritat" i la V Jornada Internacional sobre Educació i Titelles.

Simposi

L'Institut del Teatre també acollirà el Simposi "Teatre de titelles: desdoblament i alteritat", que pretén donar una visió filosòfica i contemporània a les dramaturgies produïdes pel teatre de figures. L'anàlisi multidisciplinària d'aquest art permet abordar el teatre de titelles des de la perspectiva de l'urbanisme, l'antropologia, la literaturització/representació de mites, el joc i la idea d'alienació.

Exposició de fotografies *Capturar l'alè*

A partir del 23 d'octubre

- Fotos de Jesús Atienza: titellaires

En el marc del programa del festival IF Barcelona - Titelles, Màquines i Fils, el [Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques \(MAE\)](#) de l'Institut del Teatre presenta l'exposició *Capturar l'alè* amb fotografies de Jesús Atienza.

>Espais còmplices i col·laboradors

- **Mercat de les Flors:** El Mercat de les Flors comparteix amb l'IF l'espectacle *Maibaum* de Jordi Galí, que també programarà en el marc del seu festival Oh! <http://mercatflors.cat/ciclesifestivalsoh/>
- **Teatre Nacional de Catalunya.** Programació de *La Naturalesa i el seu tremolor*, a càrrec de Sociedad Doctor Alonso, espectacle itinerant dedicat al món dels objectes (inclòs dins la seva programació habitual).
- **Fundació Miró:** Espectacle de dansa i objectes a càrrec de la ballarina i coreògrafa Lali Ayguadé.
- **Antic Teatre:** A l'Antic Teatre s'hi podrà veure l'estrena absoluta de l'espectacle *De Seda* de Marina Nabais, programat dins la programació d'autor de l'IF Barcelona.
- **Sala Fènix:** La Sala Fènix col·labora amb el festival amb la representació de l'espectacle *Gabinete Onírico* d'Àngel Navarro inclosa dins la programació d'autor de l'IF Barcelona.

Qui ho organitza

IF Barcelona – Figures del Desdoblament és un projecte ideat per Toni Rumbau i Anna Valls que s'organitza des de la Revista Putxinel·li, l'Institut del Teatre, l'Associació Interseccions i l'Arts Santa Mònica. També participen en l'operació la Generalitat de Catalunya, l'ICUB – Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Subdirecció General d'Indústries Culturals i Mecenatge del Ministeri d'Educació i Cultura d'Espanya.

L'equip complet del projecte és el següent:

Idea: Toni Rumbau i Anna Valls

Direcció de projecte: Toni Rumbau

Disseny de l'exposició: Dani Freixes – Varis Arquitectes, S. L.

Comissariat: Toni Rumbau i Cesc Martínez

Guió artístic i gerència IF Barcelona: Jordi Alomar i Giulia Poltronieri

Disseny gràfic: Tomeu Mulet

Producció: Arts Santa Mònica

Comunicació: Arts Santa Mònica, 1to1 i IF Barcelona

Organitzen i produeixen: IF Barcelona - Associació Interseccions, Arts Santa Mònica, Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona.

Amb el suport de: Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, Diputació de Barcelona, Institut de Cultura de Barcelona i Subdirecció General d'Indústries Culturals i Mecenatge del Ministeri d'Educació i Cultura d'Espanya.

Amb la col·laboració de: Institut Français, Consulado Geral de Portugal en Barcelona, Unima Catalunya.

Amb el patrocini de: Luis Simoes, Fundació Baleària

La Revista Putxinel·li

La Revista Putxinel·lí, que neix el març de 2012 com una plataforma de promoció del teatre de titelles i és també un nexa d'activitats relacionades amb el teatre visual, de figures i d'objectes. Putxinel·li promou una visió dels titelles basada en les múltiples manifestacions de les figures mòbils en contextos artístics o escènics, o bé amb un fort impacte social, dels ninots articulats de la tradició a la robòtica. Com a tal, és base de l'organització i mitjà oficial de difusió de l'IF Barcelona.

Putxinel·li és una revista digital composta de tres portals germans: www.putxinelli.cat (en català), <http://www.titeresante.es> (en castellà) i <http://www.puppetring.com> (en anglès i francès). La revista és també un espai de trobada, de complicitats, d'entusiasme, d'intercanvi, de coneixement i de reflexió sobre aquest món tan ample de les formes animades i la seva escenificació. En definitiva, els tres portals de Putxinel·li tenen com objectiu primordial, a més a més d'ennobrir l'art dels titelles i del teatre visual i d'objectes, promoure aquesta realitat catalana i obrir-la i creuar-la amb la que es produeix més enllà de les nostres fronteres. La revista té actualment una mitjana de 1.200 visites i 25.000 pàgines vistes cada dia.

08.10.2015 – 10.01.2016

Arts Santa Mònica

La Rambla 7, 08002 Barcelona

Arts Santa Mònica Centre de la creativitat La Rambla 7 08002 Barcelona T 935 671 110

Entrada Lliure De dimarts a dissabtes d'11 h a 21 h Diumenges i festius d'11 h a 17 h Dilluns tancat

Idea: Toni Rumbau i Anna Valls

Direcció i desenvolupament: Toni Rumbau

Disseny de l'exposició: Dani Freixes – Varis Arquitectes, S. L.

Comissariat: Toni Rumbau i Cesc Martínez

Guió artístic i gerència IF Barcelona: Jordi Alomar i Giulia Poltronieri

Direcció d'art i disseny gràfic: Tomeu Mulet

Disseny gràfic i maquetació: Eduard Vila

Producció: Arts Santa Mònica

Comunicació: Arts Santa Mònica, 1to1 i IF Barcelona

Una realització d'IF Barcelona - Associació Interseccions

Amb el suport de: Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Institut del Teatre, Diputació de Barcelona, Institut de Cultura de Barcelona i Subdirecció General d'Indústries Culturals i Mecenatge del Ministeri d'Educació i Cultura d'Espanya.

Les peces exposades provenen dels següents museus i entitats col·laboradores:

Museu de les Arts Escèniques de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, Museu Etnològic de Barcelona, MACBA, Museu Marès, ICUB – Ajuntament de Barcelona, Casa dels Entremesos, Els Gegants del Pi, Biblioteca de Nou Barris, Fundació Miró, Parc d'Atraccions del Tibidabo, Casa-Taller de Marionetas de Pepe Otal, Centro Internacional del Títore de Tolosa – TOPIC, Museu da Marioneta de Lisboa, Museo Internazionale della Marioneta Antonio Pasqualino de Palerm, Museu de sa Jugueta de Palma, Museu Col·lecció de La Porciúncula de Mallorca, Museu de la Màgia de Santa Cristina d'Aro, Institut Valencià de les Arts Cinematogràfiques, Galeria Taché, Fundació Palau de Caldes d'Estrac, Universitat Politècnica de Catalunya (professor Josep Amat i Alberto Sanfeliu), Universitat Autònoma de Barcelona (prof Ramon López de Mántaras).

Els següents artistes hi han fet instal·lacions: Joan Baixas, Xevi Bayona, Mercè Framis, Shaday Larios, Àlex Serrano (Fundación Señor serrano) i Raquel Tomàs. També han prestat peces i imatges, tant de les seves col·leccions privades com de les seves pròpies creacions: Anita Maravillas, Antigua i Barbuda, Marcel·lí Antúnez, Artristras, Oriol Aubets, Joan Baixas, Nico Baixas, Lourdes Ballester Puigserver, Fons Faidella – Teresetes Els Tres Tranquils, Jordi Bertran, Philippe Bertrand, Big Lazy Robot vfx, Esther Cabacés, Cabo San Roque, Andreu Carandell, Marga Carbonell, Alfred Casas, Centre de Titelles de Lleida, Carles Codina «Litus», Comediants, Lope de Alberdi, L'Estaquirot Teatre, La Fanfarra – Toni Rumbau, Ety Fefer, Farrés Brothers, Eudald Ferré, Gary Friedman, La Fura dels Baus, Miquel Gallardo, Hlroshi Ishiguro, Mina Ledergerber, Miquel Àngel «Llonovoy», Los Titiriteros de Binéfar, Marduix Titelles, Marionetarium – Herta Frankel, Núria Mestres,

Marionetes Nòmades, Roland Olbeter, Rodrigo Orduño, Pa Sucat, Per Poc, La Puntual – Eugenio Navarro, Rocamora Teatre, Luca Ronga, Paulette San Martín, Carles Santos, Ilka Shönbein, Teatre de l'Estenedor, Teatros Giocovita, Titelles Babi, Titelles Sebastià Vergés, Títeres Etcétera, Cristina Tozer, Neville Tranter, Josep Ventura, Margalida Villalonga, Jaume Villanueva, Toni Zafra.

Figures del desdoblament

Parlar de figures del desdoblament és parlar de realitats que han estat sempre al cor de l'experiència humana, des de les albers de la nostra espècie fins a les últimes avantguardes. Es pot dir que els humans vam començar a ser humans a partir del moment en què ens vam emmirallar en els altres éssers que ens envolten i a donar-los una identitat i a representar-los. I de la mateixa manera que la identitat dels objectes i la realitat d'allò que veiem és qüestionada per la nostra llibertat de pensament i de projecció, la pregunta de si podem ser una altra cosa d'allò que som, com un corc que sempre ens ha rosegat per dins, s'imposa quan ens emmirallem en l'entorn. Els antics veien esperits, déus i altres éssers invisibles i meravellosos en els elements vius de la natura, tant si eren animals o plantes com muntanyes o llamps. Avui, les arts i la ciència tenen per missió ensenyar-nos les múltiples cares de la realitat i poetes com Fernando Pessoa ja van posar en qüestió el principi rígid de la identitat.

Quan mirem el món i la ciutat des dels ulls del teatre de titelles i d'objectes, tot se'ns apareix com susceptible de tenir dos o més significats. I si aquest o aquell edifici de Barcelona són també llocs on s'amaguen versions distintes i potser ocultes de la nostra història? I si aquests magatzems d'un teatre de la ciutat són en realitat uns encants poètics on s'acumulen les fantasies i els somnis soterrats dels autors, actors i espectadors que hi han passat? I si els Encants de veritat no són més que les entranyes obertes de la ciutat, on conflueixen els mil objectes i estris que ens cauen pel camí perquè uns altres vinguin, se n'apropiïn i els acabin subjectivant d'una manera diferent a la nostra?

Preguntes que ens fan posar les inicials IF davant de tot allò que té a veure amb la ciutat on vivim i que ens situen al bell mig de l'essència del teatre de titelles de tota la vida: i si aquest tros de fusta, de ferro o de cartró fos un personatge amb vida pròpia? IF..., acrònim d'Imaginació i Formes, Idees i Figures, Innovació i Futur.

Pot ser que hagi estat la presència invisible d'alguna mena d'IF curiós i impertinent la causa que Barcelona i Catalunya s'hagin convertit en els últims anys en una capital i un territori d'insòlita creativitat en els terrenys del teatre visual, d'objectes, de marionetes i de titelles. Pocs llocs d'Europa poden mostrar avui aquesta pulsio per duplicar-se, que es manifesta d'una banda en una presència insòlita de figures de la imatgeria festiva — gegants, capgrossos, bèsties i diables—, i de l'altra, en l'extraordinari nombre de titellaires, de les grans companyies que giren pel món i pels millors teatres d'òpera, regirant i posant en qüestió els arquetips i els imaginaris visuals més pregons, a les grans personalitats que avancen individualment pel desconegut, els grans mestres del fil que tenim a Barcelona, o els grups de teatre de titelles, els històrics i els novíssims, que en conjunt sumen més de cent cinquanta companyies professionals. Tot un sector d'exultant creativitat que emergeix amb el denominador comú de les figures del desdoblament com a recurs únic o habitual, siguin titelles, marionetes, objectes, siluetes i altres composicions per al teatre d'ombres, màquines antropomorfes, robots, escultures gegants animades o grans marionetes mogudes amb grues.

Si, en l'antiguitat, els responsables de fer viure aquestes projeccions eren els mags, els xamans o els sacerdots, avui la modernitat ha laïcitzat aquestes funcions i els titellaires treballen amb l'ajuda d'artistes, escriptors, músics, escenògrafs, inventors, enginyers experts en robòtica i especialistes en intel·ligència artificial. El món digital abraça omnipresent el món de la representació escènica i les imatges oscil·len entre la realitat palpable i la virtual. Amb els perills corresponents, ja que aquesta duplicació "titellesca" arriba fins als mateixos pensaments i converteix la nostra ment en escenaris on uns espavilats manipuladors saben moure els fils. Els miralls, però, es multipliquen i l'alteritat dinàmica del teatre de titelles, cada vegada més complexa i subtil, ens

ajuda a veure'ns des de dins i des de fora. Una potent pedagogia per als temps difícils que ens esperen. Aquesta és la nostra aposta: conèixer els nostres dobles i els processos de ser un altre.

I, per començar aquesta aventura de la percepció i del coneixement, presentem diversos itineraris. Uns itineraris que pretenen revelar els mecanismes de com es produeixen aquests desdoblaments, mitjançant tota mena de materials i amb artificis de manipulació d'una varietat impressionant. El festival IF Barcelona proposa espectacles, experiments, creuaments interdisciplinaris, un simposi sobre el teatre d'objectes, diverses mostres i, com a gran mascaró de proa, l'exposició Figures del desdoblament.

Toni Rumbau,

de la introducció del llibre *Figures del desdoblament* (Comanegra, 2015)

Titelles en el món virtual

L'altre sempre ha estat un misteri, una part dislocada d'un mateix, un mirall. Infern o refugi de la crua solitud de l'ésser conscient, el proïsme s'ha definit com el límit del propi jo. Viu presumptament a l'altra banda d'una frontera considerada, gairebé sempre, infranquejable. Sense aquest altre, jo no em puc explicar a mi mateix. Aquest fet elemental de tot principi filosòfic té, avui, un vastíssim camp de qüestionament al davant, a causa dels canvis a què hem de fer front tant en el terreny tecnològic com en el social i fins i tot el biològic. Jean Baudrillard afirma que la realitat ja no existeix, que ha estat substituïda per la virtualitat, és a dir per una còpia interessada de la realitat, amb l'afegit que, a mesura que avança el segle, aquesta còpia queda més lluny del referent; és una còpia d'una versió anterior de la còpia. I això és així quant a la mateixa composició orgànica de l'ésser humà: els avenços en genètica, intel·ligència artificial i robòtica estan desballestant algunes de les respostes sobre l'home a les quals semblava que la ciència havia arribat. L'ésser humà ja no és ni tan sols aquell organisme que els anatomistes havien descrit; i si això és així en la dimensió purament biològica, imaginem-nos ara els canvis que estem vivint en les esferes mental, perceptiva, espiritual, social, ambiental.

Així, doncs, la pregunta "qui sóc?" té una vigència que, des de final del segle passat, no ha deixat de fer-se més i més virulenta. Quan, a l'última dècada del segle XX, es va declarar el final de la història i un individualisme de consum es va apoderar de les nostres societats per homogeneïtzar-les sota la bandera de la globalització, el jo va perdre tot de referents que fins llavors li eren útils: la vinculació a un treball, és a dir a una activitat productiva que també ho era, en certa manera, de l'esperit; les relacions de veïnatge, de classe social, i el continuïtat amb un paisatge rural o urbà determinat. A això, l'aparició d'internet, primer, i de les xarxes socials globals, després, han configurat un entorn humà completament diferent al de fa vint, trenta anys. I doncs, com es pot recórrer als mateixos mecanismes de fa milers d'anys per respondre a la simple pregunta —a la pregona angoixa— de qui sóc? ¿Com pot sobreviure un teatre de proximitat i d'extracció popular quan tot el que és popular ha perdut qualsevol rastre de manufactura local, quan tot el que és reconeixible popularment té una distribució mundial i es coneix per xarxes de realitat virtual? ¿Un teatre de l'objecte, més o menys figuratiu, totalment simbòlic, en els nostres dies? Impossible. Però, com va dir Galileu Galilei, *pur si muove*.

Segurament perquè l'única manera de mantenir la lucidesa sobre qui som és plantar-nos a davant un doble, una figura que, deformant i contrafent alguns trets, ens serveixi ensems per contrastar-nos i identificar-nos-hi. Agafem per exemple la figura del Joan, l'home de carn, de Marcel·lí Antúnez (1992), un autòmat que reproduïx a mida real un home. Es belluga i està fet de la mateixa matèria que un home de veritat (o molt semblant, perquè és de carn de porc); té, doncs, algunes de les característiques essencials de l'home de veritat; té, per tant, una mica d'aquesta veritat, que ateses les circumstàncies és tenir molt. Per això ens provoca una atracció morbosa i repulsió al mateix temps: és una còpia fastigosament real. També de Marcel·lí Antúnez, a Figures del desdoblament, hi podem veure altres figures en què l'artista juga a reproduir el seu cos o una part —el cap—,

els quals, utilitzant els mateixos avenços robòtics que ens posen en dubte com a humans, és capaç d'esdevenir un altre enfront —o al costat, o a davant— de si mateix.

Els robots són la nostra replicació més moderna, la projecció de les nostres limitacions en tant que són ideats per superar-les (la funció d'un robot sempre és fer allò que l'ésser humà per si sol no pot, i si alguna vegada es fan robots que simplement caminen o corren és per aprendre a fer-ne altres que acabin caminant i corrent més que nosaltres). Però la idea ve de lluny, i per això exposem, al costat d'aquestes criatures filles de l'enginy i de l'angoixa, les figures tradicionals amb què els humans hem expressat les nostres limitacions: titelles de fusta, de matèria morta d'un ésser viu —com la pell de porc del Joan, de Marcel·lí Antúnez—; figures manipulades amb sistemes rudimentaris, amb la mà mateix o a través de fils i comandaments al capdavant manuals. I sí, efectivament: l'exposició *Figures del desdoblament* pretén donar una idea de la vastitud d'expressions, de les més arrelades a les més innovadores, que troben en el camí de la figuració i concretament en el teatre de figures (terme d'origen alemany per referir-se al teatre de titelles) una via de coneixement del propi jo. Però també reflectir el dinamisme d'un sector que no només si muove sinó que està en plena efervescència i que no para de créixer.

Cesc Martínez,

extracte de l'article "Titelles en el món virtual" del llibre *Figures del desdoblament* (Comanegra, 2015)

Disseny

El disseny de l'exposició s'ha encarregat a l'arquitecte **Dani Freixes**, de llarga experiència en aquests temes, buscant que l'obra exhibida sigui la mateixa presentació de les peces. Per això també s'ha creat un itinerari que ha de portar el visitant per diversos estadis en el camí al reconeixement de l'altre. El recorregut començarà al primer pis, en un espai de fragmentació i dissociació de la pròpia individualitat, per anar avançant a través de diversos episodis o marcs escènics que portaran el visitant a la sala de l'alteritat. Al segon pis, s'hi mostrarà la vitalitat del sector a partir del trencament de les avantguardes fins a l'actualitat: s'hi veuran peces de Miró de l'espectacle *Mori el Merma*, de Guinovart, de companyies en actiu com Per Poc, Jordi Bertran o la companyia d'Herta Frankel, del Taller de Marionetes de Pepe Otal o de creadors de teatre d'objectes com Shaday Larios i la Fundación Señor Serrano, entre altres.

Àmbits

L'exposició *Figures del Desdoblament* es desenvolupa al llarg dels dos pisos d'Arts Santa Mònica. Al primer pis hi ha "**Les set portes de l'alteritat**", set espais diferents per explicar l'alteritat. Al segon pis s'hi troba "**El rebost del titella**", un recorregut per les diferents tècniques de teatre de titelles i per les característiques del sector del teatre de figures.

Les set portes de l'alteritat (primera planta)

A "Les set portes de l'alteritat" el públic és guiat a través de set espais diferents per entendre l'alteritat explicada a través de titelles i altres representacions on l'home s'ha projectat.

1. **El lllindar:** Per entrar al món de l'Altre hem de perdre les referències habituals i relativitzar la nostra identitat. Per això al primer espai, el lllindar, hi trobarem un joc de miralls que multipliquen i dissolen la percepció de la nostra identitat, pas indispensable per poder-nos desdoblar.
2. **Animàlia:** L'alteritat comença per tot allò que ens envolta: plantes, animals, roques, muntanyes, rius, llamps, estrelles, planetes... En l'origen, els humans ens vam projectar en l'entorn natural i vam atorgar noms i personalitats imaginàries als éssers i objectes que ens envoltaven. Fou la nostra època animista, que encara dura en arcaiques cultures i també en molts ritus i costums de les societats modernes.

Cap de llop. Fons Ezequiel Vigués, Didó. MAE. Foto de Pep Parer.

3. **Infern i dimonis:** La baixada als inferns és un dels trànsits obligatoris de qualsevol iniciació. La imaginació humana és rica en la invenció de diables i éssers diabòlics. El Dimoni ha estat i continua sent un dels més fidels alter egos dels putxinel·lis populars. Aquest espai mostra diverses escenes d'infern, de diables, de monstres diabòlics, de figures del mal, un tema arquetípic del món dels titelles. L'explosió de vitalitat de l'Animàlia ens trasllada ara al cantó fosc de la realitat.

Banyeta. Titelles Vergés. Foto de Jesús M. Atienza.

4. **La batalla:** S'hi mostren els jocs de les oposicions, les dualitats enfrontades i simbolitzades en les guerres i els guerrers. La Batalla és un altre tema etern del teatre de titelles popular i culte. Res agrada més al públic que veure com dos titelles es fumen garrotades. La catarsi de les baralles en el teatre de titelles ha estat una forma d'alliberament de la gent popular, que han pogut projectar les seves pròpies misèries, rancúnies, ràbies i disputes, i riure-se'n.

Isra. Construcció: Ety Fefer. Foto de Pablo Abollado.

5. **La mort:** La Mort també és un dels temes més recurrents en la història dels titelles. En realitat, donar vida a un titella, fet de matèria inanimada, és com donar vida a la mort. A l'Edat Mitjana, les plagues de la pesta van popularitzar les Danses de la Mort. Els esperits, els fantasmes, les tenebres i el buit mortuori han estat font de molta inspiració i d'emergències d'una vitalitat tan increïble com inquietant.
6. **La devoció:** Verges, sants i exvots com a projeccions de l'humà en el sagrat. Les figures religioses com a mirall de la consciència humana i com a font de coneixement sobre el mateix ésser humà. Els Sants, les Verges i els Cristos han estat objectes de devoció intensa. Abans ho van ser els déus, que complien amb la mateixa funció d'oferir-se com icones i personatges de projecció. Els exvots també sintetitzen l'esperança o l'agraïment d'una curació considerada miraculosa.

Vishnu. Col·lecció Eugenio Navarro. Foto de Jesús M. Atienza.

7. **L'altre, l'observador de si mateix:** El final d'aquest recorregut no pot ser sinó descobrir la nostra pròpia alteritat. Les set portes que ens han obert els set espais d'aquesta exposició ens han descobert el doble, la cara oculta, la dualitat, l'Observador, el titella, la rèplica imaginària de la nostra identitat. Per això, en aquest últim espai es proposen petits i simples exercicis que permetran al visitant observar-se des d'uns ulls externs però alhora ben coneguts, els propis. No és casual que els humans ens hàgim acompanyat sempre de figures que ens permeten somiar, sortir de nosaltres mateixos i viure altres mons i identitats. Avui, ser-ne conscients ens obre camps inesperats en l'aventura, cada vegada més intrigant i necessària, de l'auto coneixement crític i responsable, com a individus i com a espècie.

El rebost del titella (Segona planta)

Per cuinar els desdoblaments i els diferents plats que s'han vist al 1er pis, fan falta eines, materials, tècniques, llenguatges, tradicions... Això és el que es trobarà al Rebot dels Titelles: un recorregut per vuit diferents seccions que donen una visió múltiple i sintètica alhora, local i global, de tot allò que gira a l'entorn de la marioneta i de les Figures del desdoblament. Un univers d'una exuberant riquesa, del que els artistes en les seves múltiples disciplines hi extreuen tot allò que necessiten per confeccionar llurs cuines particulars.

1. **Sala i alcova:** A *Sala i alcova* hi trobarem el món de la miniatura, del teatre de petita escala i per a públic reduït, de les curiositats que són per exhibir a les vitrines, dels joguets, dels teatrins i dels estris varis que durant la història s'han utilitzat per reproduir imatges animades abans del cinema. A tot Europa, la tradició de les arts escèniques fetes a les cases particulars o als teatres petits també dits d'"art", de "cambra" o de "butxaca", ha estat una constant en la Història del Teatre. Avui en dia, les formes minúscules i íntimes del teatre d'objectes, d'ombres o de titelles és una especialitat cada vegada més conreada.

Reproducció a escala d'un decorat d'òpera per a representació domèstica. Fons Respall. MAE.

2. **Bolos, viatges i aventures:** La professió teatral té molt a veure amb el món dels viatges, dels avions i de les carreteres. Especialment els titellaires, obligats a carregar amb ells els estris, artefactes i personatges de fusta, de ferro o de cartró amb què treballen. La mobilitat que dóna el teatre visual i de titelles (comprensible per públics que no parlen la mateixa llengua) ha fet que els seus practicants siguin uns viatgers empedreïts i incorregibles. La furgoneta és, per a moltes companyies, una eina

indispensable de treball. El viatge és una constant en aquest món i la professió teatral del titellaire es converteix per a molts en una constant aventura de mobilitat i de transhumància.

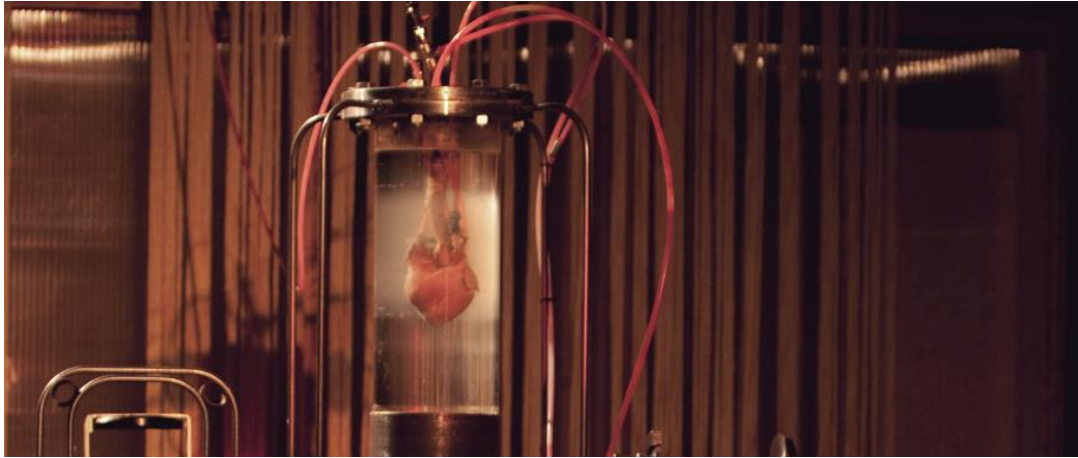
3. **Fils:** Moure figures, imatges dels déus o titelles a través de fils és un costum ancestral l'origen del qual es perd en la llegenda dels temps. El fil crea, en el moviment i en la suspensió en l'espai, una poètica pròpia, que té a veure amb la levitat. No estar sotmeses a la força de la gravetat atorga a les marionetes una dimensió de caire enigmàtic i espiritual. Les pulsions d'enlairar-se i transcendir es troben al centre d'aquesta poètica. El fil també crea distància i alhora uneix el manipulador i la marioneta. L'energia del contacte és en el fil, que estira i subtilitza els moviments. Per això les marionetes fascinen a vegades com éssers d'un altre món. Barcelona és avui una important capital europea del fil. Poques ciutats al món han tingut els mestres que s'han establert a la ciutat al llarg del segle XX: Harry V. Tozer, Herta Frankel i els seus col·laboradors, i l'inclassificable Pepe Ota. Ells han generat una verdadera escola de la marioneta, molt activa actualment.

La Banda de Fusta i Monsieur Pascual. D'esquerra a dreta: Trompo, Rinete, Monsieur Pascual, Tubo i Mingo. Companyia Herta Frankel. Construcció: Lluís Fontanet. 1961 (Monsieur Pascual, 1962). Foto d'Alexandra Gutiérrez Bonanni.

4. **Mans:** Sempre s'ha dit que les mans són les eines més poderoses dels humans. Per als titellaires, l'exercici de les mans oscil·la entre la ràpida transmissió que es manifesta en el gest catàrtic i la lentitud estudiada del control dels moviments, que ens porta a la poesia i al distanciament de l'observació meditativa. Són els titelles de guant els que més beuen de la gestualitat íntima i directa de les mans. Això els garanteix, per regla general, una comunicació immediata amb el públic a través de l'efecte fulminant del gest. Però també en els titelles de tija o en els anomenats de taula, l'energia del manipulador es transmet directament a través de les mans. És per això que les mans són, per als titellaires, uns mitjans inconscients que connecten el món de dins amb el de fora. Una realitat que comparteixen amb tots els artistes que utilitzen les mans per crear i expressar-se.
5. **Màquines i xips:** No són un invent modern. Des de les primeres civilitzacions humanes, les tecnologies mecàniques de la construcció, el transport o la logística dels canals també servien per donar vida a les estàtues dels déus. Així ens ho indiquen els testimonis de figures animades d'alguns temples egipcis o de la Vall del Indo. Dels grecs sabem que van desenvolupar mecanismes per animar figures, fer rajar aigua, etc.

Però és l'Europa moderna de la Revolució Industrial la que obre les portes a una utilització cada vegada més precisa de les màquines per animar figures als escenaris. Els avenços en rellotgeria promouen l'aparició de sofisticadíssims autòmats, que són presents a totes les corts europees dels segles XVII i XVIII. Simultàniament, a Osaka, al Japó, apareixen els teatres mecànics del Karakuri Ningyo. Avui, molts dels titellaires i companyies de teatre se serveixen de les màquines i de la robòtica per crear personatges i efectes visuals, amb nous materials i aprofitant els progressos de la informàtica.

Màquina de mesurar amor de Jordà Ferré i Óscar de Paz per El Circo de las Penas. Cia. Antigua i Barbuda.

Alteritat robòtica. Els robots, nens encara, maldestres en els seus moviments i lents en les seves resolucions (a causa de les ingents quantitats de càlculs que han de realitzar per a cada petit moviment) són com marionetes que busquen moure's sense els fils tecnològics que els subjecten. Encara no ocupen la centralitat del nostre dia a dia però sí que estan presents de manera invisible en les nostres tasques quotidianes (mòbils, operacions quirúrgiques, vols, drons, videojocs...).

6. **Llum i ombres:** Les oposicions vida/mort, dins/fora, llum/foscó són la base de qualsevol cosmologia. Per altra part, el joc de les ombres com a manera de donar vida i expressió a les creences animistes dels primers humans s'associa íntimament a la descoberta del foc. És significatiu que algunes de les tradicions més antigues, curiosament molt ben conservades, siguin les del teatre d'ombres de la Xina, l'Índia i Indonèsia.

Personatge del teatre d'ombres de Bali. Col·lecció Toni Rumbau. Foto de Jesús M. Atienza

Les figures representen esperits, déus i dimonis. S'utilitzen per donar veu i forma a les presències invisibles dels morts o del poder. Expressen mites originaris o grans epopeies. A la Xina, els temes són les llegendes taoistes, amb la història del Rei Mico com motiu principal. En l'Egipte medieval i més tard a l'imperi Otomà, neix una altra forma de teatre d'ombres (l'Islam prohibeix la figuració de tres dimensions). De clara influència oriental, portada segurament pels mercaders àrabs que arribaven de l'Extrem Orient, a la conca mediterrània el teatre d'ombres adquireix trets laics, amb funcions de crítica, burla i diversió, la qual serà coneguda, ja en època otomana, pel nom del seu personatge principal: Karagöz. Avui, les ombres se sumen a les arts de la imatge i de les figures animades, com una especialitat en auge o com un complement que els creadors teatrals incorporen als seus muntatges.

7. **Nus d'arts:** El teatre visual, d'objectes i de titelles és un gènere en què conflueixen múltiples llenguatges que provenen de la plàstica, la música, la dansa, l'òpera, la literatura, el circ, la il·luminació, la robòtica, la poesia, la interpretació... Un gènere de gèneres que avui és comunament incorporat del teatre contemporani. Pintors i escultors s'han sentit sempre atrets per les figures animades. El futurisme hi va entrar de ple, com també altres avantguardes del segle XX. A Catalunya, ja Rossinyol, Utrillo, Casas i Pere Romeu es van interessar pel teatre de titelles català i el teatre d'ombres. Salvador Espriu es va inspirar en l'estètica dels titelles per crear algunes de les seves obres, com *Primera Història d'Esther*, en una línia semblant a la de Valle-Inclán. Als anys setanta, Joan Miró va col·laborar amb La Claca per crear els titelles de Mori el Merma. També s'hi va sentir fascinat Joan Brossa, els poemes objecte del qual participen d'aquest mateix univers. Pel que fa a l'òpera, la relació amb el món dels titelles, del teatre visual i de la imatge ha estat una constant al llarg de la història.
8. **Viatges i aventura: els "bolos":** La professió teatral té molt a veure amb el món dels viatges, els avions i les carreteres. Especialment els titellaires, obligats a portar a sobre els estris, artefactes i personatges de fusta, ferro o cartró que són els titelles, han de recórrer molt sovint a la camioneta o camió per transportar els seus espectacles. La mobilitat que dona el teatre visual i de titelles (comprensible per a públics que no parlen la mateixa llengua) ha fet que els seus practicants siguin uns viatgers empedreïts i incorregibles. La profusió de festivals que avui hi ha arreu del món —no hi ha país, per petit i pobre que sigui, que no tingui el seu festival de titelles— ha motivat que la professió de titellaire sigui encara més una constant aventura de mobilitat i de transhumància. A més, propicia l'acumulació d'un patrimoni procedent d'altres cultures que converteix les cases de molts titellaires en petits museus.

Anunci d'una actuació de la companyia Per Poc a Taiwan.

9. **La plaça:** La plaça pública ha estat sempre un escenari natural per als putxinel·lis i les representacions icòniques de la cultura popular. A Catalunya, la riquesa del món de les figures o titelles de carrer és extraordinària, segurament única en el context europeu. Gegants, capgrossos, diables, dracs i altres feres del bestiari festiu en són els protagonistes. Per tenir una idea de la importància que té actualment aquesta tradició, l'Agrupació de Colles Geganteres de Catalunya aplega més de 2.000 gegants, mou entre 20.000 i 25.000 persones i reuneix unes 500 entitats en activitat constant. I, en un any, fa 350 trobades! El mateix podríem dir dels grups de diables. Segons l'Agrupació del Bestiari Festiu i Popular de Catalunya, hi ha més de 300 figures diferents en actiu. Insòlit i únic a Europa! El teatre de carrer ha generat un nombre important de companyies d'una gran rellevància. La seva feina, iniciada els anys setanta i vuitanta del segle passat, constitueix la base sòlida i indispensable sobre la qual se sosté bona part de l'extraordinària riquesa de la iconografia popular animada del nostre país.

Pandora. Artristras. Foto de Pere Virgili.

La fàbrica i els artistes Segona planta

L'interès que suscita avui dia el món de l'objecte i de la iconografia essencial del teatre de titelles és fruit d'un treball intens de molts artistes. Des del final de la dècada del 1960 i el començament dels 70, la codificació del titella ha incorporat a les velles tradicions totes les inquietuds de l'art contemporani. Pintors, escultors, artistes plàstics en general i escriptors han trobat en el titella una forma d'expressar la realitat dual de l'individu contemporani, la seva alienació i les seves projeccions. L'experiència acumulada dels professionals en els últims 40 anys fa que, avui, aquest ofici s'hagi convertit en una forma sòlida de comunicació artística de la realitat. En aquesta secció, hi trobareu imatges, textos i cartells. Una realitat d'una riquesa inaudita, amb companyies històriques que han picat pedra any rere any i una explosió de nous creadors amb ganes de capgirar les tradicions i d'explorar els nous camins que ens suggereixen la tecnologia, els nous materials i les diferents perspectives de l'esdevenir.

Cartell de la companyia Titelles Babi, 1980. MAE.

ACTIVITATS RELACIONADES *Figures del Desdoblament*

L'exposició s'obrirà al públic amb l'estrena d'un espectacle inaugural a càrrec de Joan Baixas. Durant les dates d'exhibició es realitzaran visites guiades a la mostra.

Paral·lelament a l'exposició *Figures del Desdoblament*, Arts Santa Mònica acollirà una exposició paral·lela i 3 Residències Artístiques que treballen en l'àmbit del món dels objectes.

Espectacle inaugural *Oh! la la, la marionette*

8 d'octubre de 2015. Claustre de l'Arts Santa Mònica, a les 20 h.

Entrada lliure amb aforament limitat

Amb reserva prèvia a coordinacióasm@magnacultura.com o bé al 935671110

Oh! la la, la marionette de Joan Baixas, és un espectacle creat expressament per obrir el Festival IF i l'exposició que gira al voltant: *Figures del desdoblament*. El mateix dia de la inauguració, l'espectacle *Oh! la la, la marionette* reflexionarà sobre la trajectòria del titellaire, la relació amb altres arts, el viatge i l'aventura o el desig del desdoblament.

Visites guiades

Durant les dates d'exhibició, cada dissabte a les 18 h i diumenge a les 12 h es realitzaran visites guiades de l'exposició "Figures del desdoblament"

EXPOSICIÓ *El personatge infinit* de Jaume Anglès

Per Jesús M. Atienza, Cesc Martínez, Xesco Quadras, Jordà Ferrer i Jordi Alomar

L'exposició paral·lela *El personatge infinit* versa sobre les obres d'en Jaume Anglès. Es tracta d'una exposició de làmines de dibuixos que es realitzarà a l'escala del Centre d'Arts Santa Mònica i que pretén donar valor a una trajectòria completament submergida a la realitat local.

Il·lustració de Jaume Anglès.

El patrimoni artístic de Jaume Anglès testimonia l'evolució de diverses manifestacions de l'art popular català. Però, lluny de la dimensió folklòrica i del que s'ha anat consolidant com una concepció majoritària, Anglès s'ha mogut sempre en el territori alternatiu de l'avantguarda. Pouant en la seva pròpia tradició familiar (Jaume Anglès ve de família de titellaires), el seu treball és el d'un militant de l'espontaneïtat de l'art del carrer, la subversió i la provocació. Les ressonàncies d'altres artistes plàstics anteriors i contemporanis d'Anglès, la majoria també catalans (Ponç, Miró, el dibuixant de còmics Max...), són una prova de la continuïtat i la consistència que té l'avantguarda a casa nostra; no només en l'art, sinó també en la vida quotidiana. D'altra banda, l'excèntrica personalitat de l'obra de Jaume Anglès el situa en una frontera del territori comú i és una mostra de la seva efervescència.

Il·lustració de Jaume Anglès

Jaume Anglès, des de la dècada del 1970, ha evolucionat partint d'uns esbossos fets sobre vinyetes indefinides, siluetes imprecises de les quals sortien paraules impossibles, fins arribar a un dibuix de traç potent i clar. Tot i no tenir formació acadèmica en el camp de la pintura, fa un recorregut estètic paral·lel al dels cubistes però també s'hi veuen clarament influències del surrealisme, la tira còmica dels anys trenta i, sobretot, el còmic underground, de traç negre sobre blanc però també els colors del primer Tàpies i de Miró.

El títol *El personatge infinit* subratlla l'impuls creatiu de Jaume Anglès. Ell mateix afirma que, quan dibuixa, la forma del personatge pren direccions inesperades, "on hi hauria d'anar una mà, en surt una cara", i així es forma una història interior, subconscient, que aflora en la làmina.

En aquest sentit, l'element central de l'exposició i el més representatiu són les vinyetes.

Impulsors del projecte

Jesús M. Atienza. Fotògraf professional. Bona part del seu treball s'ha centrat, des de la dècada dels setanta, en les arts escèniques i els moviments culturals underground.

Cesc Martínez. Escriptor i periodista cultural. Ha estat director de continguts de Zirkòlika i, actualment, cap de redacció de Putxinel·li.cat.

Xesco Quadras. Titellaire. És fundador i ànima de la companyia Ne Me Titere Pas. També ha treballat amb Eugenio Navarro (Teatre La Puntual) i amb la companyia Antigua i Barbuda de Jordà Ferré.

Jordà Ferré. Artista. Ha treballat amb companyies com Royal de Luxe. Amb Óscar de Paz, forma Antigua i Barbuda. Construeix màquines i ginyes dramàtics o de teatre de carrer presents a molts festivals i festes populars.

Jordi Alomar. Músic, musicòleg i gestor cultural. Actualment forma part de l'equip de producció del Festival IF Barcelona. Treballa a la Universitat de Barcelona en una tesi doctoral sobre institucionalització i canvi en la música contemporània espanyola.

Residències artístiques

Les tres residències artístiques que es desenvoluparan a l'Espai Residència de l'Arts Santa Mònica seran:

1. Projecte "El solar de l'estraperlo" de Jomi Oligor, Xavi Bobés i Shaday Larios
Del 19 al 25 d'octubre de 2015

El Solar del Estraperlo és el nom de l'agrupació formada per Jomi Oligor (Hnos. Oligor), Xavi Bobés (Playground) y Shaday Larios (Microscopía Teatro), tres creadors que treballen el teatre d'objectes. *El Barrio Chino de Barcelona a través de sus objetos* és el seu projecte artístic-social per recuperar la memòria emmagatzemada en els objectes dels habitants del Barri Xino de Barcelona.

El Solar del Estraperlo pretén endinsar-se en el patrimoni afectiu i en l'imaginari social del barri a través dels objectes i de les micro experiències dels seus veïns i veïnes, amb qui es treballarà conjuntament per crear un recorregut i localitzar punts emblemàtics del Raval.

PRESENTACIÓ PÚBLIC

24 d'octubre. CONFERÈNCIA ESPECTACLE

A les 20:30h. Gratuït. Aforament limitat.

Al final de tot el procés d'investigació i creatiu, el 24 d'octubre es farà una conferència-espectacle per presentar els resultats del treball de camp realitzat.

2. David Espinosa: (Mi gran obra, Much Ado About Nothing, La Triste Figura).
Del 10 al 28 de novembre

David Espinosa (Elx, 1976). Als seus treballs es qüestiona la idea de representació investigant els límits d'allò teatral i manipulant els elements de l'equació escènica (actor/cos + espai + temps + espectador = teatre). Mitjançant mètodes precaris i "low tech", planteja jocs formals dels quals sorgeixen diferents narratives que donen a cada espectacle un caràcter i format diferent, allunyat de les etiquetes, sempre a mig camí entre les arts visuals, la dansa i el teatre.

Les tres obres que forment «La trilogia del monigote» parteixen del qüestionament de l'obra artística megalòmana i la substitució de l'actor/ cos per l'objecte.

La Triste Figura és una coproducció d'IF Barcelona i s'estrenarà en el marc del festival.

PRESENTACIÓ PÚBLIC

A les 20:30h

10-14 novembre i 24-28 novembre: *Mi gran Obra*

12-14 novembre: *Much Ado About Nothing*

13-15 novembre: *La Triste Figura*

3. Miquel Àngel Llonovoy: L'estrany Museu Llonovoy Del 17 de desembre de 2015 al 10 de gener de 2016

Fira de Monstres, Gabinet de Curiositats, Mostra de Juguines Espenyades hàbilment intervingudes.
Miquel Àngel Llonovoy realitza joguines a partir d'objectes diversos i de joguines antigues reciclades. Peces úniques creades a partir d'Andròmines Menyspreades: objectes trencats, jugats, capgirats o bé acoblats. El públic podrà assistir al seu treball i visualitzar algunes de les seves creacions.

PRESENTACIÓ PÚBLIC

17 de desembre

A les 20:30 h. Gratuït. Aforament limitat. Cal reserva prèvia.

Simposi "Teatre de titelles: desdoblament i alteritat"

La revista *Putxineli*, l'Associació Cultural Interseccions i l'Institut del Teatre de Barcelona proposen la realització d'un Simposi "Teatre de titelles: desdoblament i alteritat" i la V Jornada Internacional sobre Educació i Titelles.

L'eix principal del simposi concep els objectes com a elements fonamentals per a una interrogació sobre la ciutat des del passat, el present i el futur. La complexitat del món actual ens obliga a cercar noves perspectives d'aproximació a una realitat cada vegada més polièdrica i confusa, en la que els elements racionals es barregen amb les subtileses de les emocions, dels records o dels signes indesxifrables. Avui els objectes ens parlen de la realitat amb un llenguatge ambigu i misteriós però alhora clar i il·luminador.

El simposi pretén donar una visió filosòfica i contemporània a les dramaturgies produïdes pel teatre de figures. L'anàlisi multidisciplinària d'aquesta manifestació escènica, l'origen de la qual es perd en els orígens de la humanitat i el seu desenvolupament segueix en paral·lel l'evolució cultural i tecnològica, permet abordar el tema des de la perspectiva de l'urbanisme, l'antropologia, la literaturització/representació de mites, el joc i la idea d'alienació.

El simposi està dirigit especialment a investigadors, professionals i estudiants d'arts escèniques centrats en el camp del teatre de figures, visual i de titelles, així com en el de la filosofia i l'antropologia. es dividirà en tres sessions que abordaran els següents temes:

1. **La ciutat com a espai de desdoblament:** la creació de personatges propis d'algunes ciutats, com a dobles o reflex dels seus habitants.
2. **L'alteritat com a subjecte antropològic:** Visions de diferents formes de representar a l'altre.
3. **Joguines, nines i altres objectes de projecció:** El joc com a forma d'expressió

Les ponències programades per abordar aquests temes són:

1. ***La ciutat i els seus monstres.*** Ponent: Manuel Delgado
2. ***L'alteritat com a subjecte antropològic. Visions de diferents formes de representar l'altre en les arts escèniques.*** Ponent: Roberto Fratini
3. ***La figura de l'esguard: visions de la nina i el titella.*** Ponent: Pere Capellà-Simó

Comissió científica:

Formen la comissió científica: Toni Rumbau, Cesc Martínez, Jordi Alomar i Giulia Poltronieri per Interseccions i els professors: Alfred Casas, Víctor Molina, Jordi Basora, Joan Baptista Cusó per l'ESAD.

Exposició fotogràfica *Capturar l'alè*

Inauguració:

Dijous 22 d'octubre a les 19.30 h. Entrada lliure

Vestíbul del Teatre Estudi de l'Institut del Teatre (Pl. Margarida Xirgu, s/n)

Jesús Atienza (Milmarcos, Guadalajara, 1956) va començar a introduir-se en l'àmbit dels titelles el 1977 a través de les marionetes de Harry V. Tozer i des de llavors és un dels fotògrafs que més ha retratat aquest gènere, i ho ha fet amb una qualitat que l'ha portat a ser considerat el millor fotògraf del gènere.

L'exposició es podrà veure al vestíbul del Teatre Estudi de l'Institut del Teatre del 22 d'octubre al 7 de febrer de 2016 i després recorrerà diferents centres cívics, biblioteques i teatres.

El maig de 2016 es podrà veure al Congrés Mundial d'[UNIMA](#) que es celebrarà a Tolosa.

Fotografia del titellaire Harry V. Tozer

Capturar l'alè

El titella és un instrument que neix a la vida accionat per un actor. D'un Hamlet de carn a un Hamlet de cartró hi ha un camí que voreja el precipici. El titella és un cadàver que amb el seu rostre immòbil ha de fer sentir al públic que és capaç de somriure o d'estremir-se.

El titellaire disposa de molt pocs segons per aconseguir aquest miracle. El fotògraf de titelles encara en té menys, de temps. Una mil·lèsima de segon després del clic, el titella tornarà a estar mort. Atrapar-li un esclat de vida vol ofici i virtuosisme. Centenars d'excel·lents fotògrafs capten colors i suggeriments formidables, però no capten el llampec vital d'una marioneta.

En Jesús Atienza ha viscut amb titelles i titellaires des de 1977, quan, buscant les marionetes de Harry V. Tozer es va trobar amb les marionetes de Pepe Otal. I des d'aquell moment va viatjar amb els titellaires i les titellaires en les seves pròpies furgonetes, va menjar i dormir amb ells i amb els seus ninots. Per tot Catalunya, per tot Espanya i per bona part d'Europa.

El 1978 va fundar, amb l'equip del seu mestre Albert Guspi, el Centre Internacional de Fotografia de Barcelona, el CIFB. Allà, amb els millors fotògrafs del món, va aprendre a fotografiar el món. Van triar la fotografia social, no la fotografia plàstica. I, dins de l'àmbit social, l'Atienza va optar per allò més lligat a la vida i a la mort: el circ, el tatuatge, la carn, les marionetes.

La marioneta està unida al seu animador per un cable d'energia. Fotografiar aquesta sinergia està a l'abast de molt pocs fotògrafs. I, entre ells, Jesús Atienza documenta els temps, les persones, els espais i les mirades més tendres o més enigmàtiques entre creador i creat, amb una precisió que voreja l'esglai. I ho fa com un notari que ho testimonia curosament, però que, a més, dóna fe dels respirs voluptuosos de titella i titellaire.

Adolfo Ayuso

Mobilus d'Addaura Dansa

23 d'octubre_Sala Ovidi Montllor (Institut del Teatre)

També dins el cicle de Jornades que es desenvoluparan a l'Institut del Teatre, la companyia Addaura Dansa representarà el seu espectacle *Mobilus* en una funció única a la Sala Ovidi Montllor de l'Institut del Teatre.

MOBILUS és un espectacle basat en l'obra de l'escriptor Alexander Calder.

Calder es diverteix fabricant aparells i donant un nou ús a materials industrials. En aquest espectacle, la companyia Addaura Dansa es diverteix fabricant moviments amb ajut dels materials de Calder.

Un format de les obres Calder que està molt present en aquest muntatge són els mòbils, d'aquí el nom de l'espectacle. Calder va dir que els seus mòbils eren abstraccions que no tenien semblança amb res de la vida excepte amb la seva manera de reaccionar.

Quan aquest artista es va interessar inicialment pel desenvolupament d'un art basat en el moviment real va pensar en termes directament relacionats amb la composició musical o la coreografia, ja que la música i la dansa posseïen la quarta dimensió, el temps, que faltava en l'escultura tradicional. La idea de fer un ballet "independentment dels ballarins, o fins i tot sense ells" mai va perdre la seva fascinació. I aquesta fascinació ha portat a la companyia a plantejar-se un muntatge sobre un autor que basa la seva obra en el moviment i el no moviment.

V Jornada Internacional Educació i Titelles: 'Els titelles, un alter ego que gestiona les emocions'

24 d'octubre_Institut del Teatre.

Els titelles com un recurs per aprendre a gestionar les emocions, a la manera d'un "alter ego" que ens ajuda a entendre el que sentim i el que fem sentir als altres, així com arribar a comprendre perquè tenim emocions oposades entre si davant d'una mateixa situació. Heus aquí una manera succinta de definir el tema de la Jornada.

Sabut és que els titelles intervenen decisivament com a mediadors de les emocions i com a comunicadors naturals. La connexió directa amb l'usuari explica la seva eficàcia en l'educació emocional. Aquest "alter ego" no ens posa en perill i ens permet expressar lliurement el que ens preocupa. El vincle íntim amb el titella com a prolongació de l'individu fomenta un sentiment de confiança tant en el nen com en l'adult. Gràcies a això, podem apropar-nos o apartar-nos dels estímuls que generen emocions negatives o positives sense sortir-ne perjudicats. L'espai de joc i diversió que genera la manipulació dels titelles ens facilita la relació amb els altres i crea un receptacle que afavoreix l'auto aprenentatge.

Aquesta jornada pretén mostrar un tast de la feina que s'està fent amb els titelles i constatar els bons resultats obtinguts. Les persones que vénen a mostrar-nos el seu treball són professionals en la matèria i porten molts anys dedicats a investigar els beneficis emocionals que origina en la psique la utilització terapèutica dels titelles.

Amb la participació de dos convidats internacionals: Eleni Papageorgiou, Grècia. Psicòloga, Pedagoga i art-terapeuta, i Richard Bouchard, Director General de la ENAM, al Canadà.

Programació d'autor IF Barcelona

4.11.2015 - 24.11.2015 + 2 i 3 de gener 2016

Arts Santa Mònica, TNC, Fundació Miró,
Sala Fènix i Antic Teatre

La programació "d'autor" del Festival IF Barcelona treballa el concepte del teatre visual i del titella vist des de la perspectiva de les diferents expressions artístiques: música, dansa, teatre, etc.

Entrades a Ticketea: <https://www.ticketea.com/organizers/festivalifbarcelona/>

Aquesta programació inclou els següents espectacles:

4 de novembre_ Antic Teatre

De Seda de Marina Nabais (Portugal) - ESTRENA ABSOLUTA

Fins teixits per suavitzar l'aire. Quin és el seu origen? Quina la seva orientació? Quines línees creen?
Un laberint invisible habitat per una ballarina, que genera transformacions. Un dispositiu que s'adapta i s'afina, permetent objectificar l'espai, el temps i el so a través de la dansa. Materialitza, així, l'imaterialitzable.
Es proposa un joc entre allò real i allò virtual, expressat en al invisibilitat dels fils de seda en una coreografia imprevisible donada per propi l'espai. Un camí de secrets i de màgia estètica, sonora i abstracta que penja en l'aire.

Nascuda a Luanda, Marina Nabais ha viscut a Rio de Janeiro i Amsterdam. En l'actualitat resideix a Lisboa, on desenvolupa la seva tasca artística i pedagògica. El 2003 va crear "A menina dos meus olhos", associació cultural, i va fer diversos projectes de dansa / teatre i al 2008 va començar el seu recorregut com a coreògrafa amb els espectacles: *Avesso* (2008), *Por um rio* (2011), *Notocorda* (2012), *O peso de uma semente* (2013) i *Sediela* (2014).

5 de novembre_ Arts Santa Mònica

Oort Cloud amb Besllum + Daqian – Estrena a Catalunya

Aquest és un projecte encarregat per IF Barcelona a partir d'Oort Cloud, obra musical del compositor danès Jesper Holmen interpretada pel conjunt catalano-francès Daqian i amb una performance visual del col·lectiu Besllum, de Mallorca.

En aquest projecte conjunt, el Duo Daqian pretén enfrontar el so del nostre temps amb la lluminositat de la imatge. El nom de la peça es correspon amb el gran núvol esfèric de partícules que rodeja el sistema solar a una distància d'un any llum. D'una manera semblant al moviments dels cossos celestes, la música es desenvolupa en un lapse de temps que si es mesura a escala humana sembla enorme. Es tracta d'una música molt complexa que evita que sigui previsible, igual que els cossos celestes segueixen lleis complexes de la natura. Una música que segueix el seu curs, com un estel que es dirigeix cap a la Terra i que conté el mateix tipus de bellesa que podem observar en les col·lisions de galàxies. L'obra està constituïda per una sola frase que s'expandeix al llarg de tres quarts d'hora, com si es tractés d'una escala còsmica.

El duet Daqian és una formació de cambra d'acordió i saxòfon. D'una subtileza captivadora, el teixit polifònic que aquest insòlit duet genera en el seu discurs mostra la riquesa d'una paleta sonora eclèctica i fascinant. Els integrants del Duo Daqian, l'acordionista Fanny Vicens i el saxofonista Vicent Minguet, han desenvolupat una carrera internacional del més alt nivell en el terreny de la interpretació de la música actual.

6 i 7 de novembre_ Arts Santa Mònica

ROOM de Meinhardt und Krauss (Alemanya) – ESTRENA A CATALUNYA

Una dona es troba en una habitació que mai ha vist abans. Tot li és totalment desconegut. Està asseguda al seu escriptori, a la seva cadira, però no és la seva habitació. No pot entendre com ha arribat aquí, en aquesta estranya habitació sense vistes ni sortida. Malgrat la confusió en la que es troba, tracte de trobar alguna cosa, una lògica, unes lleis i les característiques pròpies d'aquest lloc que es conforma, cada vegada més, com un ésser en si mateix. En aquest habitació està clar que abans hi havia alguna cosa. Potser alguna cosa de gran importància. *Room* és una obra de teatre d'èxit entre la realitat i la virtualitat, entre allò material i allò immaterial, complementada pels interessants sons experimentals de Thorsten Meinhardt. Un experiment que demostra que els nous mitjans de comunicació a l'escenari han de plantejar-se sense floritures innecessàries, per arribar a enriquir l'obra teatral." (StZ)

12, 13 i 14 de novembre_ Arts Santa Mònica

Much ado about nothing de David Espinosa (primera part de *La Trilogía del Monigote*)

És possible representar Hamlet, Macbeth, Othello, El rei Lear, Romeu i Julieta, Antoni i Cleòpatra, La tempesta, Enric V, Ricard III i El somni d'una nit d'estiu en un sol espectacle?

David Espinosa ho ha intentat en la seva versió més arbitrària, efectista, artificial i buida de les obres completes de William Shakespeare. Una delirant obra visual que especula amb les convencions d'espectacularitat a través de figures i objectes carregats d'aventures, amor, luxúria, guerra, tragèdia i poder. Un irònic joc de llums i obres amb nombroses referències al cine, el còmic, les arts plàstiques i a la pròpia història del teatre.

Much ado about nothing (*Mucho ruido y pocas nueces*) aprofundeix en el teatre d'objectes per fer una crítica a les obres faraòniques carregades d'ornaments però buides de contingut. Així, Espinosa ha creat una obra que és pura forma, només envoltori, perquè intuïa que aquesta absència acabaria generant un contingut o una reflexió més interessant i profunda que si tractaven d'escenificar tot aquest discurs.

10 - 14 i 24 - 28 de novembre_ Arts Santa Mònica

Mi Gran Obra de David Espinosa (segona part de *La Trilogía del Monigote*)

David Espinosa ens ensenya l'obra que faria si tingués un pressupost il·limitat i no li calgués estalviar despeses. Si pogués portar 300 actors a escena, una banda de rock, una orquestra militar, animals, un helicòpter... Tots aquests elements els utilitza, però amb un petit matís: ens els ensenya a escala 1:87.

En altres paraules: l'espectacle presenta una maqueta interactiva, poblada de personatges minúsculs que proposen accions als visitants. Una utopia pensada en gran i feta en petit. A *Mi gran obra*, Espinosa converteix la necessitat en virtut i juga amb la precarietat, situant la falta de recursos al centre del debat.

13, 14 i 15 de novembre_ Arts Santa Mònica

La Triste Figura de David Espinosa (tercera part de *La Trilogía del Monigote*) ESTRENA

(coproducció IF Barcelona – festival de Neuchatel - Suïssa)

La Triste Figura és una instal·lació inspirada en *El Quixot*. Un dispositiu escènic que representa el viatge del personatge principal, Alonso Quijano, cap a la follia. Un mig camí entre l'escultura i la maqueta que traslladarà a l'espectador la percepció que el Quixot tenia de la realitat.

El muntatge exercirà d'espai escènic, de trama i d'actor de la proposta, que ens imaginem com una *gran vanitas* escènica —en pintura, la vanitas designa un gènere particular de natura morta, característic del barroc, amb tot tipus d'objectes d'alt valor simbòlic, vinculats a la fragilitat i fugacitat de la vida, que denuncien la relativitat del coneixement i la vanitat del gènere humà subjecte al pas del temps, a la mort—.

20 i 21 de novembre _ Arts Santa Mònica

Ala sucia de David Zuazola (Madrid)

A Pueblodesecho, en una casa humil al costat del port, hi ha nascut una nena amb dues protuberàncies a l'esquena. La seva mare resta morta al seu costat... Ningú sap si és un àngel o un dimoni. La veu corre per tot el poble i aviat arriben els polítics i els curiosos. Un home decideix cuidar la menuda fins als 16 anys, edat en la que sabran si la nena ha de ser la salvadora o la destructora de la Humanitat. I aquí és on comença l'obra, 16 anys després d'aquell naixement.

Ala sucia és una obra feta amb deixalles i materials recuperats d'antics baguls abandonats. L'estètica, la música i la narració en directe ens recorden als contes infantils que tant gaudeixen els adults. David Zarzuela mou els seus ninots amb un mètode que ha inventat ell mateix: un comandament, un sistema de manipulació posterior enganxat a l'esquena dels titelles, que es manipula amb els dits i exerceixen pressió sobre les palanques que, a través de fils i filferros, generen moviment. A l'escenografia també s'hi aprecien elements que entren en funcionament amb piles, bateries, motors elèctrics, politges... i que són visibles durant tot el procés narratiu.

21 - 22 de novembre_ Arts Santa Mònica

Le miroir aux fourmis de Pupella-Nogués (França) – ESTRENA A BARCELONA

Els haïkus impregnen l'escenari de dolçor i raresa. Titelles, objectes, projeccions, actors i un univers musical dialoguen amb gran llibertat. *Le miroir aux fourmis* és un espectacle que parla, amb humor i frescor, del món que ens rodeja, marcat pel ritme del temps que va passant: les quatre estacions, el pas del dia a la nit... L'escriptura escènica resta oberta i en suspensió posant en evidència els efectes fulminants de la paraula i de les seves ressonàncies.

“La Compagnie Pupella-Nogués introdueix la poesia als timpans amb una escenografia d'una riquesa remarcable i un espectacle ple d'intel·ligència, simplicitat i sinceritat.” (Nathalie Besançon – *Scene Conventionné Les 7 collines*)

6 – 7 i 20 – 21 de novembre (prorrogat)_Teatre Nacional Catalunya

La naturalesa i el seu tremolor de Sociedad Doctor Alonso (en col·laboració amb el Teatre Nacional de Catalunya) – *Espectacle Site Specific*

Un passeig-visita interactiu que, amb les eines del teatre, el cos, el pensament i el cinema, ens porta cap a una altra realitat i ens desperta possibilitats de percepció per mirar, desxifrar i comprendre'ns d'una manera diferent.

24 de novembre (en col·laboració amb la Fundació Miró)_Fundació Miró
Lali Ayguadé – ESTRENA

Actuació de dansa contemporània a càrrec de Lali Ayguadé a l'entorn de l'exposició Miró i l'objecte organitzada per la Fundació Joan Miró.

13 – 15 i 20 - 22 de novembre (en col·laboració amb la Sala Fenix)_Sala Fènix
Gabinete Onírico de Ángel Navarro

Funambulistes, dracs espirituals, deserts infinits, bohemis i solitaris viatgers s'amaguen en l'espai oníric entre la vigília i el somni, entre aquesta realitat i totes les infinites possibilitats que s'obren davant seu. Es presentaran davant el públic amb la lògica dels mons paral·lels, unint històries de delicada i profunda càrrega simbòlica. La subtilesa del fil, l'expressivitat de les titelles i la convenció teatral permet parlar d'aquesta fina línia que separa el món real del surreal, aquesta fina línia inconscient que ens porta confondre'ls i acceptar-los com a tal sense jutjar-los, amb la mateixa convicció que vivim els nostres somnis.

2 – 3 de gener 2016

Maibaum de Jordi Galí (França)_Arts Santa Mònica/La Rambla ESTRENA A BARCELONA

Maibaum dona forma a un volum monumental acuradament teixit per cinc intèrprets. Ens conviden a la contemplació d'un treball comunitari. Durant les dues hores de preparació, l'espectador és lliure d'anar i venir al seu antull i, així, crear i experimentar l'espai. Jordi Galí explora la relació entre el cos i l'objecte a través d'instal·lacions i construccions vives. La seva forma es torna llegible en el moment de l'actuació, revelant el sentit i la necessitat de cada gest. Aquest espectacle també es podrà veure al Mercat de les Flors en el marc del Festival Oh! <http://mercatflors.cat/ciclesifestivals/oh/>

Programació familiar IF Barcelona

9.10.2015 – 13.12.2015

Arts Santa Mònica

La programació escolar i infantil del Festival IF Barcelona compartirà els mateixos espectacles. Les funcions per a escoles es representaran entre setmana i els espectacles familiars, els caps de setmana.

HORARIS PROGRAMACIÓ FAMILIAR

Arts Santa Mònica, La Rambla 7. 08002 Barcelona
Metro L3 - Drassanes

DISSABTES I DIUMENGES

A les 12 h

Entrades a Ticketea: <https://www.ticketea.com/organizers/festivalifbarcelona/>

5 i 6 de desembre

Xarop de Cargol de Mercè Framis

La Clara és una doctora molt especial. Amb grans dosis d'amor i amb poemes i cançons fàcils de recordar, la Clara prepara, cada dia, els remeis màgics amb què guareix molts dels mals que sovint comparteixen els més petits: la tristesa, la manca d'habilitat per vestir-se, el mal de panxa... L'espectacle vol transmetre la idea que l'amistat i l'amor tenen propietats curatives i que tots, com la Clara, podem ser metges dels nostres familiars, amics i companys.

Xarop de Cargol proposa poemes i cançons com a remei a les afliccions dels més petits. Mercè Framis i la seva companyia de teatre d'ombres han inventat un univers fantàstic i oníric i ens proposen endinsar-nos en un món màgic ple de llums, ombres i colors que es mouen al ritme de poemes musicats i cançons infantils. D'altra banda, l'espectacle també vol introduir els nens en el món de la lectoescriptura, transmetent-los la idea que tot allò que es canta i es recita té un codi, que pot ser llegit i escrit.

<https://www.ticketea.com/entradas-teatro-xarop-de-cargol/>

27 - 31 d'octubre
Patufet d'Eugenio Navarro

En Patufet és un nen molt petit. Tant petit que dorm en una llauna de sardines. Tant petit que es pot amagar a sota d'una col. Tant petit que els seus pares tenen por de que si va pel carrer no el vegin i... ¡xaf! El deixin fet un nyap. Però en Patufet també és molt espavilat, molt valent i molt tossut. Per això convencerà a la seva mare que el deixi anar a comprar safrà a la botiga d'en Josepet i a portar el menjar al seu pare que està treballant en el camp. Això sí, sempre cantant la seva cançó.

Patufet és un espectacle per a públic familiar i escolar que combina titelles i ombres xineses i on la música i les cançons són el fill conductor de l'història

<https://www.ticketea.com/entradas-teatro-patufet/>

20 - 22 de novembre
El mirall de les formigues de Pupella-Nogués

Els haïkus impregnen l'escenari de dolçor i raresa. Titelles, objectes, projeccions, actors i un univers musical dialoguen amb gran llibertat. *Le miroir aux fourmis* és un espectacle que parla, amb humor i frescor, del món que ens rodeja, marcat pel ritme del temps que va passant: les quatre estacions, el pas del dia a la nit... L'escriptura escènica resta oberta i en suspensió posant en evidència els efectes fulminants de la paraula i de les seves resonàncies. "La Compagnie Pupella-Nogués introdueix la poesia als timpans de tots els nens amb una escenografia d'una riquesa remarcable i un espectacle ple d'intel·ligència, simplicitat i sinceritat." (Nathalie Besançon – *Scene Conventionné Les 7 collines*)

<https://www.ticketea.com/entradas-teatro-le-miroir-aux-fourmis/>

7, 8, 14, 15, 21, 22, 28, 29 de novembre
Menut Cabaret de Sola & Tully (en col·laboració amb la Sala Fénix)

Un espectacle sense paraules, poètic i divertit, interpretat per mans i objectes. Aquesta és la història de Menut, una mà que, avorrida de jugar, un dia es fa artista.

9 - 13 de desembre (en anglès)
The shoe tree (L'arbre de les sabates) de Pea Green Boat

L'arbre de les sabates és un espectacle de titelles per a joves, basat en una història sobre un nen que perd la seva sabata. La trobarà a l'Arbre de les Sabates, un arbre molt especial. L'objectiu d'aquest espectacle és captar la imaginació dels nens amb els titelles perquè l'aprenentatge de llengua anglesa es converteixi en una experiència divertida i educadora.

Els "*Wishing Trees*" són molt comuns a Irlanda, Anglaterra i Escòcia. Són arbres sovint associats a una divinitat particular als quals s'ofereix "màgia folklòrica" o "oracions". Les ofrenes porten la petició d'un desig que s'ha de complir.

<https://www.ticketea.com/entradas-teatro-the-shoe-tree/>

L'IF Barcelona ha estat produït per:

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració de:

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

MERCAT DE
LES FLORS

ANTIC TEATRE
ESPAI DE CREACIÓ

sala fènix
teatre i exposicions

Fundació Joan Miró
Barcelona

Amb el suport de:

INSTITUT
FRANÇAIS
BARCELONA

CAMÕES
INSTITUTO
DA COOPERAÇÃO
E DA LINGUA
PORTUGAL
COOPERAÇÃO PORTUGUESA

Amb el patrocini de:

Luis Simões

XARXES IF BARCELONA

Web

www.ifbarcelona.cat

Facebook

<https://www.facebook.com/festivalIF>

Twitter

hashtag #figuresIF

@festival_if

https://twitter.com/festival_if

Instagram

@festival_if

https://instagram.com/festival_if/

Contacte premsa IF BARCELONA

Anna Aurich

aurich@1to1.es

699 313 846

Maria Espada

espada@1to1.es

93 301 00 39 | 667 90 32 96

Contacte Arts Santa Mònica

Departament de Comunicació i Premsa

Neus Purí

npuric@gencat.cat

T (34) 93 556 53 14 (directe) T (34) 93 3416 28 19 ext.13441

Cristina Suau

csuau@gencat.cat

T (34) 93 316 28 57 (directe) T (34) 93 316 28 10 ext., 13442

Al Twitter [@ASMpress_](https://twitter.com/ASMpress) trobareu l'adreça a l'enllaç al dossier de premsa/imatges

Arts Santa Mònica. Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona T 935 671 110 www.artssantamonica.cat Entrada Lliure

De dimarts a dissabtes d'11 h a 21 h Diumenges i festius d'11 h a 17 h Dilluns tancat